

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: וויס	שם פרטי: מאיר
----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: וויס		בלועזית weisz	
שם פרטי איתו נולדתי: אונדרס		בלועזית andras	
עיר לידה: בודפשט		בלועזית budapest	
שם פרטי ושם משפחה של האב: מורדכי וויס		שם פרטי ושם נעורים של האם: אולגה כהן	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בודפשט		בלועזית budapest	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) תיכון		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בודפשט (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא) השומר הצעיר	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: גטו בודפשט		בלועזית Budapest	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בודפשט		תאריך השחרור: 1945 ינואר	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה) טרני		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור נשארתי באותו הבית	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתני עד מתי		שנת עליה: 1949	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה גלילה	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נולדתי בשנת 1934 בבודפשט (הונגריה), בבית אכלנו כשר. יש לי אח שצעיר ממני ב4 שנים שקוראים לו פטר סבדוש, הוא גר בארצות הברית, נשוי ויש לו שני בנים ושתי נכדות. אמי נפטרה בשנת 2008 בגיל 100 בארצות הברית. אבי היה בשירות עבודה בזמן המלחמה. הוא עבד במסילת הברזל בשביל הגרמנים, הגרמנים לקחו אותו בשנו ה40 ועקב כך בקושי הכרתי אותו.

לפני המלחמה היה לאבי בית דפוס אשר היה מספק למשפחתנו פרנסה. משפחתי השתייכה למעמד הבינוני. בשנת 1945 אבא נלקח לכיוון גרמניה ונהרג באזור הגבול. הבית בו גדלתי היה בית יהודי כשר, לא היינו דתיים כל כך- בית יהודי מסורתי. עד למלחמה (מלחמת העולם השנייה) למדתי בבית הספר היהודי עממי ובתיכון גימנסיה היהודי.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

הגירוש לא היה פשוט, סגרו אותנו בגדרות באזור שבו גרנו, אזור בית הכנסת הגדול היהודי. בתחילת הדרך בגטו היו לנו תלושים בכדי לקבל אוכל, העסיקו אותנו בכל מיני עבודות מזדמנות כמו ניקיון שמירה על ילדים בכדי להעביר את הזמן, "החיים היו על סף המזל".

הבתים בגטו היו רבי קומות ואני אחי חיינו בדירה בעלת שש קומות ואנו גרנו בקומה החמישית. כל הזמן היו הפצצות עלינו, "שיטחו את השטח". באחת ההפצצות הפציצו את הבית שלנו ושתי הקומות העליונות נהרסו ועקב כך נשארו רק ארבע קומות. כל הזמן היו הפצצות על הגטו אז רוב זמננו העברנו במרתפים של הבניין, גם ביום וגם בלילה. במהלך התקופה בגטו כל אחד עשה משהו. אני הייתי עם אחי ואמי נשארו ביחד בזמן המלחמה. בצעדת המוות לא הייתי, היינו בדרך לנהר הדנובה ששם ירו ביהודים. לא היו לנו ניירות והשתחררנו במזל, אני לא יודע איך זה קרה. על השחרור נודע לנו מפי חיילים רוסים אשר שחררו את האזור שלנו.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בסיום המלחמה גרנו באותו בית בעצם, לאחר כמה זמן בנינו שוב את שתי הקומות שוב. חזרתי לבית הספר ראלי גימנסיה ישראל ו הייתי בתנועת הנוער השומר הצעיר.

בפסח 1949 יצענו לטיול בן שלושה ימים וכשהגענו לגבול סלובקיה הודיעו לנו מתנועת הנוער שזה לא טיול אלא זו עליה לארץ ישראל, אז נודע לנו שאנו מגשימים את העלייה. מהגבול הסלובקי הגענו לברטיסלאבה והסתתרנו בבית פרטי בערך שלושה שבועות עד שהתנועה ארגנה לנו אוטובוסים לכיוון אוסטריה, לאחר התארגנות של שבועיים המשכנו ברכבת מוינה שבאוסטריה לכיוון טרני שבאיטליה ומשם זמן קצר שהיינו שם עברנו לבארי עיר נמל באיטליה ומשם עלינו לאוניה בשם גלילה שטנו בא כשלושה ימים עד שהגענו לחיפה.

נא ספרי/ על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

כשהגענו לארץ הרגשתי בסדר. מה שלא הרגיש לי כל כך טוב היה הפרידה שלא הייתה, ובין רגע על הגבול לא הייתה ברירה אלה לעלות לארץ ישראל. לארץ הגענו לחיפה ומשם ישר לבית עולים שהיה בקריית שמואל בקריות ומשם לאחר תקופה הגענו לדליה במשאית מאז אנחנו בדליה.